

JĒZUS – MŪSU GĀDNIĒKS UN ATBALSTS

S A B A T A P Ē C P U S D I E N A I

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr. 1:3, Kol. 1:16, 17; Ļj. 42, Mat. 5:45, 6:25-34, 10:28.

ATMIŅAS PANTS:

„Mans Dievs apmierinās katru jūsu vajadzību pēc Savas godības pilnās bagātības Kristū Jēzū.” (Fil. 4:19).

Dievs uztur radīto pasauli tik sistemātiski, ka Universs reizēm tiek salīdzināts ar mašīnu, ko Viņš ir atstājis savā vaļā.

Tomēr par mašīnu labāks salīdzinājums ir radītā pasaule kā mūzikas instruments, ko Dievs izmanto, lai radītu vēlamo „melodiju”. Tas ir, Viņš ir pastāvīgi iesaistīts tā uzturēšanā, ko ir radījis.

Universā nekas nepastāv neatkarīgi no Kunga. Viņš ir radījis visu, kas ir radīts. „Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir.” (Jāņa 1:3). Bet ne tikai – Viņš arī to visu uztur. Pat vēl pārsteidzošāk, tas, kurš radīja un uztur visu, tika piesists krustā mūsu labā.

„Apustulis Pāvils, rakstot par Svēto Garu, par Kristu saka: ‘Viņā radītas visas lietas debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas. Viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu, bet Viņš pats ir pirms visa, un viss pastāv Viņā.’ (Kol. 1:16, 17). Rokas, kas uztur pasauli, Rokas, kas uztur to kārtībā un nepārtrauktā darbībā visā Dieva Universā, ir Rokas, kas tika pienaglota pie krusta mūsu labā.” Elena Vaita „Audzināšana”, 132. lpp.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. februārī.

UZTURĒTĀJS

Izlasi Ebr. 1:3 un Kol. 1:16, 17. Kāda ir Jēzus loma, šobrīd uzturot Universu? _____

Šeit izteiktā doma ir, ka Jēzus turpina uzturēt Universu Savā spēkā. Universs nav neatkarīgs, tā eksistence ir atkarīga no nepārtrauktas dievišķās gribas īstenošanas. Tas atspēko deismu – filozofiju, kas māca, ka Dievs radīja pasauli, lai tā valdītu pati pār sevi un tad atstāja to attīstīties savā vaļā, bez kādas tālākas iejaukšanās no Viņa puses. Bībele izslēdz tādas teorijas.

Dievs arī nav radībā iekšā, pastāvīgi radot to, kā tas ir ar nepareizo panteisma teoriju (Dievs un Universs ir viens un tas pats) vai panenteismu (Dievs apdzīvo Universu tā, it kā tas būtu Viņa paša miesa). Dievs nav nekādā ziņā atkarīgs no Universa. Viņš pastāv atsevišķi no tā. Viņš eksistēja un turpina eksistēt neatkarīgi no tā. Universs ir atkarīgs no Dieva, bet Dievs nav atkarīgs no Universa.

Izlasi 1. Kor. 8:6 un Ap. d. 17:28. Kā Pāvils apraksta mūsu attiecības ar Jēzu? _____

Mēs esam atkarīgi no Dieva uzturošā spēka ik brīdi, ik dienu. Viņa mīlestības dēļ mēs turpinām pastāvēt un esam spējīgi rīkoties, kā arī veidot attiecības. Tā īpašā veidā ir patiesība tiem, kas ir nodevušies Dievam un kas, kā Pāvils raksta, ir „Kristū” (2. Kor. 5:17, Ef. 2:10, ievēro atsaukumi uz radišanu šajos pantos). Patiesība ir arī tā, ka pat tie, kas atmet glābšanu, tik un tā ir atkarīgi no Dieva uzturošā spēka, lai spētu eksistēt. Daniels šo faktu ļoti asi izteica ķēniņa Belzacaram, kad viņš teica: „Bet tam Dievam, kura rokā stāv tava dzīvības dvesma un visi tavi ceļi un likteņi, tu nedevi godu.” (Dan. 5:23).

Paturot to visu prātā, kā mēs saprotam brīvās gribas un brīvās izvēles realitāti? Kāpēc šie mūsu eksistences elementi ir tik svarīgi visā, kam mēs ticam? _____

DĀSNAIS GĀDNIĒKS

1. Moz. 1:29, 30 parāda, ka tad, kad Dievs pirmo reizi radīja dzīvus radījumus, Viņš viņiem nodrošināja pārtiku. Graudaugi, augļi un sēklas bija uzturs, kas bija izraudzīts gan cilvēkiem, gan dzīvniekiem. Nekas nav teikts par plēsonību vai par cīņu par resursiem. Dāsnais Gādnieks radīja bagātīgi ēdienu ikvienam, lai ikviens to iegūt bez jebkādas vardarbības.

Kāds pretstats ierastajiem eksistences modeļiem, ko piedāvā evolūcijas teorija, kas māca, ka cilvēka dzīvība eksistē, tikai pateicoties vardarbīgam plēsonības procesam un stiprāko izdzīvošanai. 1. Mozus grāmatas pirmās nodaļas neko tādu nemin. Tieši pretēji, tās atklāj pasauli, kas burtiskā ziņā ir paradīze no iesākuma. Tieši tāpēc tad, kad Kungs bija pabeidzis radīšanu, Bībele saka šādus vārdus: „Un Dievs uzlūkoja visu, ko Viņš bija darījis, un redzi, tas bija ļoti labs. Un tapa vakars un rīts – sestā diena.” (1. Moz. 1:31).

Izlasi 1. Moz. 2:8, 9. Ko šie panti stāsta par Dieva īpašo interesi, radot Ādamu un Ievu? _____

Mēs jau runājām, ka Dievs nodrošināja pārtiku visiem Saviem radījumiem, tai skaitā cilvēkiem. Tagad mēs redzam, ka Dievs iet soli tālāk. Viņš ne tikai nodrošina bagātīgi pārtiku visā zemē, bet Viņš ir arī sagatavojis īpašu dārzu Ādamam un Ievai, kurā aug koki, kas ir patīkami acij un labi ēšanai (skat. 1. Moz. 2:9). Dārzs visā tā skaistumā un pārtikas dažādībā bija Dieva dāsnās mīlestības un žēlastības sagādāts. Tā ir žēlastības dāvana, jo Ādams un Ieva neko nebija darījuši, lai to iegūtu, bet tas tika viņiem brīvi piedāvāts un bagātīgi pasniegts.

Kā jau runājām kādā no iepriekšējām tēmām, mēs esam aizgājuši tālu no sākotnējās radīšanas. Mūsu pasaule ir lielā mērā sabojāta. Šķiet, ka nekas virs zemes nav bijis pasargāts. Tomēr pat postījumu vidū ir sastopami spēcīgi Dieva mīlestības pierādījumi.

„Daba ir spēks, bet dabas Dievs savā spēkā ir neierobežots. Viņa darbi paskaidro Viņa raksturu. Tie, kas spriež par Viņu pēc Viņa darbiem, nevis pēc lielu vīru pieņēmumiem, redzēs visā Viņa klātbūtni.” Elena Vaita „Signs of the Times”, 1884. gada 13. marts. Paraugies dabā! Kā mēs varam redzēt „visā Viņa klātbūtni”? _____

DABĪGS ĻAUNUMS

Protams, viens no lielākajiem jautājumiem, ar ko ir bijis jāsastopas visiem ticīgajiem, kas mīl Dievu, ir ļaunuma jautājums. Nevis vienkārši cilvēka ļaunums, bet tas, ko sauc par „dabisko ļaunumu”. Tas ir, kāpēc dabā notiek ļaunas lietas (plūdi, orkāni, sausuma periodi, zemestrīces utt.), kas rada tik daudz sāpju un ciešanu ne tikai cilvēkiem, bet arī dzīvniekiem.

Kā lai mēs saprotam šos notikumus? Galu galā, ja Dievs pārvalda visu radību, kāpēc notiek šādas lietas?

Viena no pirmajām Bībeles grāmatām ir Ījaba grāmata, kur šie (un citi) jautājumi Ījabam ir sāpīgi reāli (skat. ceturto tēmu).

Izlasi Īj. 42. nodaļu. Ko šī nodaļa mums atbild? Kādi jautājumi paliek neatbildēti?

Ikviena, kas jebkad ir lasījis Ījaba grāmatu, varbūt beigās ir palicis ar vēl vairāk jautājumiem nekā atbildēm. Grāmata atklāj svarīgas patiesības par lielo cīņu (skat. arī Atkl. 12:12), kas palīdz radīt fonu, kas mums ir ļoti svarīgs, lai saprastu ļaunā eksistenci. Lielās cīņas scenārijs tomēr nepaskaidro visus ļaunos gadījumus. Patiesībā izskaidrot ļaunumu nozīmētu to attaisnot, bet mēs to nekad nedarīsim. Lielā cīņā var atklāt mums lielos strīdus jautājumus, kas stāv aiz visa ļaunuma, taču motīvs mums maz vai pat nemaz neko nepasaka par katru ļaunuma gadījumu.

Ījabs nesaprata, un arī mēs nesaprotam, kad saskaramies ar tādiem katastrofiskiem zaudējumiem. Lai gan Dievs uzrunāja Ījabu, Viņš neiedeva atbildes uz Ījaba jautājumiem, un arī nepaskaidroja, kāds bija notikušā cēlonis. Viņš vienkārši atgādināja Ījabam, ka ir lietas, kas ir pārākas par viņa atziņu, un ka viņam vajadzētu uzticēties Dievam, ko Ījabs arī darīja. Mūsu pieredze bieži ir līdzīga. Mēs varam nesaņemt atbildes uz saviem jautājumiem. Bet Ījaba stāsts sniedz mums nozīmīgu ieskatu ļaunuma būtībā, un tas parāda mums, ka Dievs zina, ar kādām cīņām mēs saskaramies.

Izlasi vēlreiz sabata ievadu un Elenas Vaitas citātu. Kā fakts, ka arī pats Dievs ir lielā mērā cietis no ļaunuma, palīdz mums to aptvert?

PĀRVALDOT SABOJĀTO RADĪBU

Izlasi Mat. 5:45 un Ps. 65:9, 10. Kā Dievs darbojas radītajā pasaulē, lai saglabātu radījumus, ko Viņš ir radījis? Ko tas mums stāsta par Dieva interesi par radīto pasauli?

Mēs pazīstam sauli un lietu, un zinātnieki ir sagādājuši mums paskaidrojumus par procesiem, kas ar tiem saistīti. Tomēr šis stāsts ir kaut kas vairāk par to, ko zinātne mums var pastāstīt. Aiz skatuves Dievs aktīvi rūpējas par Savu radījumu vajadzībām. Mēs varam nesaprast Viņa ceļus, bet mēs zinām, ka Viņš visu kontrolē. Tieši tāpat kā talantīgs mūziķis spēlē kādu instrumentu, lai radītu tik skaistu mūziku, ka klausītāja uzmanība ir pievērsta drīzāk mūzikai, nevis viņam, tā arī Dievs valda pār radību. Mēs bieži varam saskatīt Viņa kārtību, un mūs iespaido radītās pasaules majestātiskums. Vienlaikus mēs varam arī neieraudzīt aiz šīm ainām Dievu, kas kārtu notikumus pēc Savas gribas, ar mērķi likt visām lietām strādāt kopā to labā, kas Viņu mīl (Rom. 8:28).

Kāds līdzīgs fenomens ir minēts šajos pantos? 1. Moz. 8:1, 2. Moz. 10:13, 4. Moz. 11:31.

Vējš ir parasta lieta, un mēs vispārīgi saprotam, kas to izraisa. Bet šajos pantos vējš pūš īpašos apstākļos. Mēs varam saukt tos par „aizgādības vējiem”. Tie notiek īpašos laikos un paveic īpašus mērķus. Lai gan tie var likties „dabiski”, ir kāds neredzams Cēlonis, kas izstrādā Savus mērķus un izmanto paša radīto pasauli šo mērķu īstenošanai.

2. Ķēn. 20:9-11 mēs redzam vienu no visneparastākajiem brīnumiem visā Bībelē. Saules un zemes attiecība un dienas garums šķiet vienas no visstabilākajām un paredzamākajām lietām cilvēku pieredzē. Iedomājies, kāda būtu zinātnieku reakcija, ja līdzīgs notikums atgadītos mūsdienās! Tomēr mums ir jājautā: „Vai Kungam ir kaut kas par grūtu?” (1. Moz. 18:14). Tas, ko šim un citiem brīnumiem vajadzētu mums pastāstīt par radīšanu un par Dieva darbību radībā, ir ārpus mūsu saprašanas spējām. Tieši tāpēc ir tik svarīgi, ka mēs iegūstam personīgu dievatziņu un paši iepazīstam Viņa mīlestības realitāti. Tā mēs iemācāmies uzticēties Viņam, neskatoties uz to, ko mēs nesaprotam.

SABOJĀTĀS RADĪBAS UZTURĒTĀJS

„Skatieties uz putniem gaisā: ne tie sēj, ne tie plauj, ne tie sakrāj šķūnos, un jūsu Debesu Tēvs tos baro. Vai tad jūs neesat daudz labāki nekā viņi?” (Mat. 6:26).

Pat pēc tam, kad Ādams un Ieva bija grēkojuši un nevarēja vairs palikt Ēdenes dārzā, Dievs gādāja par viņu fiziskajām vajadzībām (1. Moz. 3:21). Grēks radīja jaunu vajadzību – tā bija vajadzība pēc apģērba. Ādams un Ieva centās sagādāt paši sev apģērbu, bet vīģes lapas nebija piemērotas. Bija vajadzīgs kaut kas labāks, ko Dievs pagatavoja no ādām. (Par ādu nozīmi mēs runāsim vairāk citā nedēļā). Galvenais ir tas, ka Dievs gādāja par viņu vajadzībām, lai gan viņi bija krituši grēkā. Tas ir vēl viens piemērs Dieva žēlastībai, kas gādā par mums, neskatoties uz mūsu nevērtīgumu.

Izlasī Mat. 6:25-34. Kādu svarīgu vēsti Jēzus pasaka mums ar šiem vārdiem? Kā mums tos saprast, saskaroties ar pārbaudījumiem un traģēdijām, kas ir tik liela daļa daudzu dzīvēs? _____

Šie ir ļoti mierinoši vārdi, un mums vajadzētu tiem piekerties ar visu savu sirdi, dvēseli un prātu, īpaši lielu ciešanu, zaudējumu un vajadzību laikā. Jēzus nomira par mums, nevis par lilijām vai par putniem. Mēs varam būt droši par Viņa mīlestību, neskatoties uz apstākļiem. Un tomēr, kā mēs visi zinām, apstākļi reizēm var būt diezgan biedējoši. Mēs visapkārt redzam badu, sausumu, plūdus, epidēmijas un nāvi, un arī kristieši nav imūni pret šīm traģēdijām.

Dievs nav apsolījis Saviem ļaudīm dzīves greznību bez sāpēm, bet Viņš apsola gādāt par mūsu vajadzībām un stiprināt mūs tā, lai mēs varētu tikt galā ar saviem izaicinājumiem. Tikai mēs nedrīkstam aizmirst lielās cīņas realitāti un to, ka mēs esam kritušā pasaulē.

Izlasī Mat. 10:28. Kā šis pants kopā ar šodienas pantiem palīdz mums labāk tikt galā ar skarbo realitāti, ar ko mēs bieži sastopamies? _____

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

„Tomēr zinātņu vīri pieļauj varbūtību, ka tie spēj aptvert Dieva gudrību attiecībā uz visu, ko Viņš ir darījis vai ko varētu darīt. Diezgan plaši ir izplatījusies doma, ka Dievs ir saistīts pats ar saviem likumiem. Ļaudis vai nu noliedz, vai neņem vērā Viņa esamību, vai iedomājas, ka var izskaidrot visu, pat Viņa Gara iedarbību uz cilvēka sirdi, un vairs negrib godāt Dieva Vārdu, ne arī būties no Viņa varas. Tie netic pārdabiskām lietām, neizprazdami ne Dieva likumus, ne Viņa bezgalīgo spēku, kas var panākt Viņa gribas piepildīšanos. Ikdienā lietotais vārds “dabas likumi” nozīmē to, ko cilvēki spējīgi atklāt attiecībā uz likumiem, kas pārvalda fizisko pasauli; bet cik ierobežota ir viņu izpratne un cik plašs lauks, kurā Radītājs var darboties saskaņā ar saviem likumiem visā pilnībā ārpus mirstīgo būtņu uztveres spējām!” Elena Vaita „Sentēvi un pravieši”, 114. lpp.

(Skat. arī E. Vaita „Liecības draudzei”, 8. sēj., „Dabas likumi”, 259.-261. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi uzmanīgi Elenas Vaitas citātu. Ko viņa pasaka? Kā zinātnieki mūsdienās dara tieši to, ko viņa saka?

2. Mūsdienų zinātne ir daudz labāka nekā tā bija tad, kad tā dabiskā ceļā skaidroja, kāpēc noteiktas lietas notiek un kāpēc nenotiek. Problēma nav „skaidrojums” vai „dabas likums”, bet gan tajā, ka šie skaidrojumi ir viss, kas pastāv – ka nav nekādu spēku, pavisam noteikti ne pārdabisku, kas aiz visa stāv. Kas nepareizs ir šajā pieņēmumā? Kāpēc, loģiski spriežot, tas ir bezjēdzīgs (jautā sev, no kurienes cēlušies šie likumi?) un kāpēc šī ideja ir tik pretēja Bībeles pamatmācībām?

3. Kāpēc salīdzinājums „radišana kā mūzikas instruments” precīzāk attēlo Dieva attiecības ar radību nekā salīdzinājums „radišana kā mašīna”? Skat., piemēram, 1. Ķēn. 19:11, 12.